

ТЪЙ СТАВА НА ВОЙНА

chitanka.info

Ей, малки Иванчо, стани де! Конете цвилят, искат да вървят! — рекъл дядо Сънчо, който дошъл да види Иванчо. Бил облечен в шуба, а в ръцете си държал камшик.

— Ей, напред! Тичай! — извикал той и Иванчо забързал след него.

Когато излязъл на улицата, спрял се учудено от необикновеното зрелище и радостен се затичал.

— Това е моята колесница — казал дядо Сън, като показал малката каручка, която висяла във въздуха.

— Никога не съм виждал такава хубава играчка — извикал Иванчо.

И наистина тя била много красива. Изпод копитата на конете излизали искри, а гвоздеите на колесницата блестели като росни капки. Била направена от яркочервена раковина, обкована с чисто злато и цялата можела да се побере на една табла.

— Както виждаш, всичко е наред! — казал дядо Сън и замахнал с камшика.

— Хубаво, но аз не мога да се побера в каручката ти — казал Иванчо с въздишка.

В този миг дядо Сън се допрял с камшика до него и когато Иванчо видял образа си в златната плочица на едното колело и забелязал, че е станал малък. Разсмял се весело.

— Седни в колесницата... Тъй! Хайде, напред! — извикал дядо Сън.

Като буря хвъркнала колесницата и с шум порела въздуха.

— Моля ти се, по-полека! — помолил Иванчо.

Дядо Сън хванал юздите и поспрял конете. На Иванчо му се струваше, че чува нежния звук на елфова арфа и че тих ветрец свири в издутите платна на кораб.

— Накъде хвърчим ние? — запитал той.

— Там, дето отдавна искаше — отговорил дядо Сън. — Но ако искаш да стигнем навреме, трябва да караме по-бързо.

— Добре — казал Иванчо. И те хукнали с такава сила, че момчето било принудено да държи с ръка дългите си коси, за да не ги отвее вятърът. Най-сетне конете се спрели.

— Погледни наоколо — казал дядо Сън.

Колесницата стояла на един висок баир, отдето се виждала прекрасна картина. Иванчо видял в подножието на баира град с бели къщи и високи кули. Покривът на една от къщите бил златен и силно блестял от лъчите на слънцето, което тъкмо изгрявало.

— Това е палатът на царя — казал дядо Сън. — А там, в полето е разположена на лагер войската му.

Иванчо видял войниците, които вървели в дълги редици, а пред тях свирели с тръби и биели барабани. Там се спуснала и кавалерията и извадените саби на войниците блестели на слънцето.

Иванчо дълго се радвал на тази картина и накрая извикал:

— Колко весело трябва да е там!

— И аз тъй мисля — отговорил дядо Сън.

След това той разпрегнал конете, извадил от каляската златни покривала, сложил им седлата, златните стремена и те били готови за яздене. Шарените им копринени юзди блестели от бисери и елмази.

— Качи се на този кон! — казал дядо Сън, а сам се качил на другия.

Иванчо се качил и те се понесли към лагера. Тъкмо стигнали до града и видели как градските врати се отварят и една рота кавалеристи излиза на полето. Пред тях яздел конник с великолепно облекло.

На гърдите му блестели ордени, а шапката му била украсена с пера.

— Това е царят със свитата си — казал дядо Сън и дал знак на Иванчо да се присъединят към отряда.

Скоро кавалерията стигнала в лагера и когато минали покрай строените войници, чуло се гръмко „Ура!“.

— Войници! — обърнал се царят към войската си — Дойде денят да спечелите слава! Назначението на войника е да се сражава и днес вие ще влезете в огъня за идеята, която е била обичана от всички велики царе — правото на оръжието е най-висшето право. Сребърният цар, моят съсед, сега е слаб, ето защо реших да превзема владенията му.

Разнесли се радостни викове.

— Марш! — казал царят и войската тръгнала напред.

Всички се радвали, но най-весел бил Иванчо. Желанието му се изпълнило и той бил много щастлив. Дядо Сън завел Иванчо при царя и му рекъл:

— Велики господарю! Доведох ти още един храбър войник!

— Да е на добро! — казал царят и като изгледал Иванчо го запитал:

— Ще бъдеш ли толкова храбър, колкото изглеждаш?

— Уверявам те, царю! — казал Иванчо. — Аз ще ти докажа, че съм храбър, ако ме направиш генерал.

— Не, не бива тъй скоро, гълъбче — възразил царят с усмивка. — Но понеже ми се виждаш смел ще те направя старши.

Тази милост се видяла на момчето твърде нищожна, но понеже по друг начин не можел да се присъедини към войската, приело.

— Сега трябва сам да се грижиш за себе си — казал дядо Сън, хванал коня за юздата, кимнал с глава и си отишъл.

По пладне настъпила нетърпима горещина и Иванчо се почувствал много уморен. Искало му се да почине и седнал на пътя.

— Луд ли си? — извикал полковника, като ударил Иванчо по врата със сабята си. — Ако не искаш да те застрелят още тука, ставай и върви с другарите си!

На момчето му се доплакало, но срамувайки се от слабостта си, преглътнало сълзите. Продължил да върви, но на всяка крачка усещал такива болки, все едно го пробождали игли. Най-накрая се чула команда „Стой!“ И войската спряла, но не за почивка, а да се подготви за атака, защото неприятелят бил наблизко. Иванчо забравил болките си и с оръжие в ръка, заедно с другите войници се хвърлил върху неприятелските редици. Царят и свитата му стояли на такова разстояние, че да не ги достигнат неприятелските куршуми.

Ужасен гръм достигнал до ушите на Иванчо — гърмели неприятелските топове. Куршумите наоколо правели кървави дири и той се разтреперил от страх. Пушекът ставал толкова гъст, че нищо не се виждало. Иванчо неудържимо вървял напред и най-накрая се срещнал лице с лице с неприятеля. Щикове се преплели и войниците почнали да се бият с юмруци.

Плачът и виковете на ранените огласяли въздуха. Изведнъж Иванчо усетил силна болка и един пресипнал глас извикал; „Като не щеш мира, на ти секира!“.

Притъмняло пред очите му и той паднал на земята.

— Остави ме да се махна оттук! — помолило момчето.

— Не, ти трябва да умреш! — отговорил пресипналият глас. — Тъй става на война и само този, който стои далеч, не страда.

Иванчо видял пред себе си страшно лице и бляскаво острие. Кръвта замръзнала в жилите му, искал да извика, но не можел глас да издаде.

Изведнъж мечът блеснал над главата му. В този миг Иванчо усетил, че лети из въздуха и когато си отворил очите видял, че седи на коня си, а до него седи дядо Сън.

— Още ли ти се иска да ставаш генерал? — попитал го той с усмивка.

— Не, не! — горещо отвърнал Иванчо.

— Ами куршумените ти войници?

— Ще ги уволня!

— Ами шапката ти, сабята и пушката ти?

— Ще ги скрия на тавана.

— Ами, ако те попита майка ти за причината за това?

— Ще ѝ разкажа какво видях тази нощ на бойното поле и ще ѝ кажа: „Тъй става на война!“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.